

מדבריו של הבישוף גלן נגד מדיניות העיקור ו"המתות החסד"

אם קובעים ומיישמים את העיקרון שמותר להרוג בני אדם "לא פרודוקטיביים", אזי רע ומר יהיה לכולנו כשנזדקן וניחלש. אם יותר לאחד מאיתנו להרוג את הלא פרודוקטיביים, אזי אבוי לאלה שכילו, הקריבו או איבדו את בריאותם ואת כוחותיהם בתהליך היצירה. אם יותר למישהו לגרש בכוח את הזולת הלא פרודוקטיבי, אזי רע ומר יהיה לחיילים הנאמנים השבים למולדת פצועים, נכים, בעלי מום. אם תתקבל התפיסה שלפיה יש למישהו זכות להרוג את הלא פרודוקטיביים – גם אם היישום יפגע בתחילה רק בחולי הנפש המסכנים וחסרי ההגנה – אזי ייעשה רצח כל הלא פרודוקטיביים למותר מבחינה עקרונית. בכל ייכללו החולים הכרוניים, אנשים שהיו לנכים בעטייה של עבודה או מלחמה, ולמעשה ניכלל כולנו, כאשר נהיה קשישים חלשים, ולפיכך לא פרודוקטיביים.

לאחר מכן תידרש אך פקודה סודית כדי ששיטה זאת, שפותחה בנוגע לחולי הנפש, תיושם גם על אנשים "לא פרודוקטיביים" אחרים. יהיה אפשר ליישם אותה על אלה הסובלים ממחלת ריאות חשוכת מרפא, על הקשישים החלשים או הנכים, על החיילים הפצועים. ובשלב הזה, יהיו חיי כולנו מאוימים; ועדה כלשהי תוכל לכלול אותנו ברשימת ה"לא פרודוקטיביים" שלחיהם אין ערך לדעתה של הוועדה. לא יהיה שום כוח משטרה אשר יגן עלינו ושום בית משפט לא יחקור את הרצח ולא ייתן לרוצח את העונש הראוי לו. מי יוכל לתת אמון ברופא שלו? הרופא יוכל לדווח על החולה שלו כעל אדם "לא פרודוקטיבי" ולקבל הוראות להרוג אותו. אי אפשר לדמיין את רמת השחיתות המוסרית ואת חוסר האמון שיפשו בקרב המשפחות אם תופץ ותתקבל תפיסת עולם זו ותהיה בסיס לפעולה. אבוי לאנושות, אבוי לאומה הגרמנית, אם הציווי האלוהי "לא תרצח", שנתן האל בהר סיני בתמרות עשן ואשר חקק בוראנו במצפנו של האדם מאז מעשה בראשית, לא רק שיופר, אלא שהפשע נגדו אף יהיה מותר ויתבצע בלא עונש.

מדבריו של הבישוף גלן נגד מדיניות העיקור ו"המתות החסד", 1941

M. Burleigh and W. Wippermann, **The Racial State**, Cambridge, 1991, pp. 152-153

בתוך "בלי יוצאים מן הכלל?" חלק א', יד ושם, בית הספר המרכזי להוראת השואה, ע' 21